

บทนำ

ชุดครุยที่สวมใส่แม้มิได้ทำให้รู้สึกอึดอัด แต่ก็ไม่ได้จัดว่า
อยู่ในชุดที่สบาย แม้เวลาส่วนใหญ่ที่อยู่ในหอประชุมเพื่อรอเรียกชื่อ
ขึ้นไปรับพระราชทานปริญญาบัตรจะเป็นการนั่งเฉยๆ แต่เพราะ
ต้องนั่งอยู่ในท่าเดิมเป็นเวลานานๆ ก็ทำเอาร่างกายของคนไข้เกียจ
ถึงกับเมื่อยขบตั้งแต่ตอนที่เริ่มได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ และหลัง
จากที่ออกมาจากหอประชุมแล้ว บัณฑิตส่วนใหญ่ก็ต้องมาฉีกยิ้ม
ถ่ายรูปพร้อมกับครอบครัว ญาติพี่น้อง รวมไปถึงเพื่อนสนิทมิตรสหาย
ต่างสถาบัน

ทว่ายกเว้นเขาไว้คนหนึ่ง อิน หรือ อินทุ ธรรมศิริกุล บัณฑิต
ใหม่ป้ายแดงจากคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัฐบาลแห่งหนึ่ง
ในกรุงเทพฯ ไม่ได้มีครอบครัวหรือญาติสนิทหลงเหลือให้มาร่วม
แสดงความยินดีอย่างที่ควรเป็น อันที่จริงเขาจะปฏิเสธการเข้ารับ
พระราชทานปริญญาบัตรแล้วด้วยซ้ำ หากไม่ได้คิดว่าเพื่อนๆ ใน
กลุ่มต่างรบเร้าเพื่อจะได้มาถ่ายรูปร่วมกัน ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้เห็นคน

โลกส่วนตัวสูงอย่างเขามาเดินไปเดินมาในวันที่มหาวิทยาลัยวุ่นวายแบบนี้แน่ๆ

ทันทีที่ออกมาจากหอประชุม เจ้าของความสูงเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรก็ถูกกลุ่มเพื่อนลากไปถ่ายรูปรวมอย่างที่ตั้งใจ เขาฉีกยิ้มด้วยสีหน้าเนือยๆ ไปราวๆ สามสี่รูป จนเมื่อเห็นจังหวะที่จะปลื้กตัวออกมาได้ ก็รีบสาวเท้าไปรับของที่ฝากไว้กับรุ่นน้องในสายรหัสที่รับอาสามาช่วยดูแลข้าวของให้ ด้วยเห็นว่าเขานั้นไม่มีใครบอกลากันพอเป็นพิธี เพราะอย่างไรก็ต้องได้เจอกันอีกอยู่แล้ว

จากนั้นเขาก็แยกตัวไปยังลานจอดรถที่ตัวเองเอารถมาจอดทิ้งไว้ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง จวบจนเวลานี้ก็เย็นคล้อยเข้าไปแล้ว มือบางจัดการถอดชุดครุยออกแล้วพาดไว้บนเบาะข้างคนขับ มองเลยผ่านไปยังเบาะด้านหลังที่มีบรรดาตุ๊กตาและดอกไม้วางไว้ ทั้งๆ ที่พยายามไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ แต่กลับมีเรื่องให้ไปสนิทจนหลาย ๆ คนพากันมาแสดงความยินดีกับเขาในวันนี้จนได้

คนตัวเล็กเดินอ้อมไปยังฝั่งคนขับ หย่อนกายลงนั่งหลังพวงมาลัยด้วยความคุ้นชิน ก่อนจะสตาร์ทรถและเร่งออกจากที่แห่งนี้ ก่อนที่คนอื่น ๆ จะเริ่มเดินทางกลับ ไม่เช่นนั้นคงต้องจอดรอคิวออกจากประตูรั้วมหาวิทยาลัยกันนานนับชั่วโมง ใช้เวลาเพียงไม่นาน รถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นขนาดย่อมก็ขับเคลื่อนเข้าสู่ท้องถนนย่านใจกลางเมือง ในเวลาที่เราเรียกว่าเป็นไคลแมกซ์ของช่วงเลิกงานพอดี นิ้วเรียวเคาะพวงมาลัยเบา ๆ ตามจังหวะเพลงที่เปิดคลออยู่ภายในห้องโดยสาร หลังจากนั้นประมาณชั่วโมงกว่า ๆ รถยนต์คันเดิมก็มาจอดหน้าบ้านเดี่ยวขนาดกลางในหมู่บ้านจัดสรรย่านชานเมืองที่เงียบสงบ

คนตัวเล็กก้าวลงจากรถเพื่อไปเปิดประตูรั้ว ก่อนจะกลับขึ้น

มาขับรถยนต์เข้าไปจอดในโรงรถ เรียบร้อยแล้วก็หยิบชุดครุยกับตุ๊กตาดัวใหญ่ ๆ ออกมาก่อน และคิดว่าคงต้องเดินเข้าออกบ้านอีกหลายครั้งเมื่อของที่ได้รับมายังไม่หมดเพียงแค่นั้น ครั้นเข้าบ้านมาแล้วเขาก็วางทุกอย่างกองไว้บนโต๊ะเล็ก ๆ หน้าโทรทัศน์ แล้วทิ้งร่างลงบนโซฟาตัวยาวอย่างเหนื่อยล้า ปิดเปลือกตาลงช้า ๆ ด้วยความต้องการพักผ่อนเต็มที่ ทว่าโทรศัพท์มือถือที่วางกองรวมกับข้าวของบนโต๊ะแผดเสียงลั่นขึ้นมาก่อน

ปกติแล้วเพื่อน ๆ ต่างรู้ว่าหากจะติดต่อกับเขาก็ต้องเป็นทางแอปพลิเคชันสนทนาแบบข้อความเท่านั้น เพราะหากเขาว่างจะเข้าไปตอบเอง ดังนั้นคนที่โทร. เข้ามาโดยตรงแบบนี้ก็เป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคนที่ติดต่อมาเรื่องงาน คนตัวเล็กถอนหายใจก่อนจะขยับกายไปยังต้นตอของเสียงที่กำลังขัดความสงบ มองชื่อคนโทร. มาอย่างหนักใจอยู่ชั่วครู่แล้วจึงรับสาย

“ครับ พี่แยม” กรอเสียงทักทายอีกฝ่ายไปก่อน

“ยินดีกับบัณฑิตใหม่ป้ายแดงด้วยนะจ๊ะ” เสียงแหลมดังกลับมา เรียกให้เจ้าของชื่อหัวเราะแกน ๆ

“ที่โทร. มาไม่ใช่แค่จะอวยพรอินหรอกใช้ไหมล่ะครับ”

“แหม น้องอินก็รู้ทันเรื่อยเลย” น้ำเสียงนั้นเจือแววสนิทสนมก่อนจะเปลี่ยนเป็นจริงจังมากขึ้นเมื่อต้องการเข้าเรื่องสำคัญ “งานครบรอบห้าปีของนิตยสารเราที่จะ...”

“ไม่ครับพี่แยม” ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะเอ่ยจบประโยค เสียงใสก็ดังแทรกขึ้นเพื่อบอกปิดทันที

“โอ้...น้องอิน พี่ยังพูดไม่จบเลย”

“อินรู้อย่างไรพี่แยมก็จะถามเรื่องเดิม”

“แต่งานนี้ บก. ให้ค่าชนมเยอะมากเลยนะ มากกว่าค่าเขียน

คอลัมน์ทั้งปีอีก”

“ยังไ้ก็ไม่ครับ อินบอกแล้วว่าอินไม่อยากให้ใครรู้”

“ทำไมละ ใคร ๆ ก็อยากรู้จักตัวจริงของหมอดูที่เป็นยูทูเบอร์ชื่อดังกันทั้งนั้น”

อินได้แต่กลอกตาไปมาอย่างจนปัญญาจะบอกปิด

“แถมน้องอินก็น่าตาน่ารักขนาดนี้ รับรองเลยว่าถ้ามาออกงาน ยอดขับสไครป์จะต้องเพิ่มขึ้นมากกว่าแสนแน่ ๆ”

ลำพังตอนนี้ที่ขึ้นมาเกือบสามแสนก็ยุ่งแล้ว ถ้าเพิ่มอีกแสนมันจะไม่ยิ่งยุ่งกว่านี้อีกหรือไ้

“อินรู้นะครับว่าพีแยมหวังดี แล้วก็คอยช่วยเรื่องหางานดูดวงให้อินมาตลอด แต่เรื่องที่จะออกสื่ออันนี้ไม่ได้จริง ๆ ครับพี”

“เฮ้อ...โอเค ๆ พียอมแพ้” คำตอบนั้นเรียกให้คนตัวเล็กได้โอกาสถอนหายใจบ้าง “แต่ถ้าน้องอินเปลี่ยนใจเมื่อไหร่...”

“ไม่มีเปลี่ยนใจครับพีแยม” เขาตอบอย่างหนักแน่น

“ແຍ່ແນ່ຍ່ไม่ได้เลยนะ” เธอว่าพลางหัวเราะ แม้เจ้าคนตัวเล็กที่ฟุ้งซ่านเรื่องการดูดวงจะเล่นตัวเรื่องการออกงานมากเป็นพิเศษ แต่หญิงสาววัยยี่สิบห้าปีซึ่งเป็นผู้ช่วย บก. และยังเป็นยายรหัสของอินช่วยให้เรื่องพวกนี้ไม่ได้ถูกหยิบยกมาเป็นเรื่องใหญ่สักเท่าไร แม้จะทำให้เธอขุดโบนัสที่น่าจะได้เพิ่มอีกเดือนไปก็ตามที “แต่ดวงความรักที่จะลงปีกษ์หน้าพีชอภายในมะรืนนี้เหมือนเดิมนะจ๊ะ อันนี้พียอมอ่อนข้อให้เราไม่ได้”

“รับทราบครับพีแยม ปกติอินเคยส่งงานเลตทีไหนละ”

“ก็กลัวว่าพอเรียนจบแล้ว ไม่มีเรื่องให้ต้องใช้เงินแล้วจะเกเรขึ้นมานะสิ”

“อินไม่มีโอกาสได้เกเรหรอกครับ มีอะไรที่ต้องจัดการอีกตั้ง

เยอะ”

“อันที่จริงเงินประกันของพ่อแม่เราก็พอเลี้ยงตัวได้อยู่ไม่ใช่เหรอ ไม่เห็นต้องรับงานเยอะขนาดนี้เลย” เธอถามด้วยความเป็นห่วง ยังคงจำเหตุการณ์ที่หลานรหัสคนนี้สูญเสียคนในครอบครัวไปกะทันหันตอนอยู่ปีหนึ่งได้ดี จนเจ้าตัวต้องส่งเสียเลี้ยงดูตัวเองนับจากนั้นเป็นต้นมา

“นี่ก็ไม่ได้รับเยอะเหมือนตอนเรียนแล้วครับ นอกจากลงคลิปในยูทิวบ์ก็มีการงานของนิตยสารพีแยม แล้วก็เว็บไซต์จำพวกไลฟ์สไตล์อีกสองที่แค่นั้นเอง”

“ไม่คิดจะรับงานดูดวงแบบส่วนตัวบ้างเหรอ พี่เห็นว่าได้เงินดีนะ เทียบกันแล้วสบายกว่าด้วย”

“ไม่ครับ อินไม่อยากรีบมือเข้าไปยุ่งเรื่องคนอื่นถ้าไม่จำเป็น แค่ดูดวงรวม ๆ จากไฟปซีแบบนี้ น่าจะเหมาะกับอินมากกว่า”

“น้องว่าไงพี่ก็ว่าตามแล้วกัน”

“ขอบคุณนะครับพี่แยม”

“จำ ยังไงก็ยินดีที่เรียนจบนะอิน ไว้ว่าง ๆ พี่จะพาไปเลี้ยงรวมสาย”

“ได้ครับพี่แยม”

หลังจากวางสายไปแล้ว อินยังคงมองหน้าจอสีเหลี่ยมที่ดับลงไปอยู่ครู่ใหญ่ ความคิดวนเวียนอยู่กับงานที่เขา กำลังทำและทำมาตั้งแต่สูญเสียครอบครัวไป เขาต้องหาทางเลี้ยงชีพตัวเองทั้งยังต้องเรียนหนังสือไปด้วย โดยใช้สิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่อายุยังเข้าปีที่สิบห้า นั่นคือเขามักจะฝันหรือไม่ก็มองเห็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นราวกับได้รับการแจ้งเตือนล่วงหน้า บางทีมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเกี่ยวกับเขา แต่กลับต้องยื่นมือเข้าไปยุ่งอย่างคนช่างสอด ซึ่งหลายครั้งมัก

จะโดนด่ามากกว่าชมเสียอีก เพราะเหตุนี้เขาถึงไม่อยากสูงลิ้งกับใครมากนัก ไม่อยากพบเจอคนใหม่ ๆ ถ้าไม่จำเป็น

การใช้ชีวิตของเขาถูกตีกรอบจากสิ่งที่ใครหลายคนเรียกว่าความสามารถพิเศษ แต่เขากลับคิดว่ามันเป็นกรรมของเขามากกว่าท้ายที่สุดแล้วเขาก็หนีมันไม่พ้น ในวันนี้เขากลายเป็นหมอดูชื่อดังในยูทิวบ์ที่มีผู้ติดตามกว่าสามแสนคนอย่างที่พี่แยมบอก ทว่ากลับไม่มีใครเคยเห็นหน้าค่าตาของเขา นอกจากคนสนิทที่ช่วยกันปกปิดความลับนี้ไว้เท่านั้น

Chapter 1

โทรศัพท์มือถือแผดเสียงดังลั่นขัดจังหวะการนอนของผู้เป็นเจ้าของ ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เป็นเวลาเกือบสิบเอ็ดโมงแล้ว ทว่าคนตัวเล็กที่เพิ่งเคลียร์งานเสร็จเพิ่งมีโอกาสดำทั้งตัวลงนอนพักผ่อนเมื่อราว ๆ สามชั่วโมงก่อน เพราะยังใกล้สิ้นปีมากเท่าไร ก็ยังมีนิตยสารและเว็บไซต์หลายแห่งติดต่อมาให้รับงานดูดวงรายปีสำหรับปีหน้ามากขึ้นเท่านั้น เขาปรือตาขึ้นช้า ๆ อย่างเกียจคร้าน มือบางปิดป้ายออกไปหมายจะคว้าเจ้าเครื่องมือสื่อสารที่ตั้งขัดจังหวะการนอนขึ้นมา แต่เมื่อไม่พบจึงจำต้องลุกขึ้นนั่งเพื่อกวาดตามองหา ชื่อคุ้นเคยที่แสดงอยู่บนหน้าจอเรียกให้เจ้าของใบหน้าติดหวานขมวดคิ้ว ก่อนจะรับสายพร้อมกับส่งเสียงทักทายผู้กลับ

“ว่าไง”

“นี่แกตื่นหรือยังวะอิน เสียงอย่างกับคนเพิ่งตื่น” เสียงนั้นน่าจะฟังหวานหูกว่านี้อีกหน่อยถ้าเจ้าตัวไม่ได้พูดห้วน ๆ อย่างนิสัยที่เคยชิน

“แกมีอะไรก็เข้าเรื่องเลยดาว ฉันจะได้ไปนอนต่อ”

“นี่แหละน่า...กับเพื่อนสนิทก็ไม่เว้น”

ประโยคดูตื้อตื้อ แต่อินเนอร์ใจได้ว่าอีกฝ่ายกำลังประชดประชัน เขาอยู่ ก็แน่ละ...ในเมื่อเขากับดาวเป็นเพื่อนสนิทกันอย่างที่เจ้าตัวบอกไว้นั้นแหละ ซึ่งถ้ารวมกลุ่มเพื่อนสนิทสมัยมหาวิทยาลัยที่ไปไหนมาไหนด้วยกันเป็นประจำ นับรวมเขาดูด้วยก็มีกันอยู่ห้าคน แต่คนที่ดูเหมือนจะเป็นแกนนำคงหนีไม่พ้นทอदार หึงสาวใบหน้าสวยแต่กิริยากลับผิดกันลิบ เพราะเจ้าตัวติดนิสัยหาม ๆ จากการเป็นลูกสาวนายทหารใหญ่ แถมยังพ่วงด้วยพี่ชายอีกสองคนที่ไม่ได้มองว่าเธอเป็นเด็กสาวนุ่มนวลน่ารักอย่างที่ควรเป็น

“อย่ามาตื้อตื้อ นี่ฉันเพิ่งนอนไปได้ไม่กี่ชั่วโมง ไม่มีอารมณ์มานั่งเถียงกับแกหรอกนะ”

“คืออย่างนี้...”

“ขอแบบเข้าเรื่อง ไ้พวกเกร็นนำไปก่อนครึ่งชั่วโมงนั้นตัดทิ้งไปเลย”

“ฉันกำลังจะแต่งงาน”

“แกว่าไงนะ!” คำตอบนั้นทำเอาคนงัวเงียตื่นเต็มตา ก็จะไม่ให้เขาแปลกใจได้อย่างไร ในเมื่อที่ผ่านมามีเพื่อนคนนี้นั้นไม่มีวิธีแะจะมีแผนให้เห็นสักคนด้วยซ้ำ แล้วจู่ ๆ มาบอกว่าจะแต่งงานทั้ง ๆ ที่พวกเขาเพิ่งผ่านวันรับปริญญามาได้ไม่ถึงสัปดาห์ “อย่าบอกนะว่าแกท้อง”

“นั่นปากเหวอะอิน ฉันไม่เคยมีอะไรกับเขา จะไปท้องได้ยังไง” ปลายสายตวาดดังลั่น ทำเอาเขาต้องยกโทรศัพท์มือถือออกห่างจากหูไปชั่วคราว

“แล้วไ้เขาที่แกหมายถึงนี่คือใคร พวกเพื่อนคนอื่นรู้เรื่องยัง

เนี่ย”

“มาบอกแกคนแรกนี่แหละ เพราะมีเรื่องให้ช่วย”

คิดไว้แล้วไม่มีผิดจนเขาต้องถอนหายใจอย่างปลงตก ที่แม้กระทั่งเรื่องตบแต่งก็ต้องมีเอี่ยวไปกับมัน

“ช่วยเรื่องอะไรอีก นี่แกยังอธิบายไม่เคลียร์เลยนะ”

“เอาเรื่องที่โทร. มาหาแกนี่ก่อน คือแม่ฉันเป็นแฟนคลับแกไซ้ใหม่ล่ะ”

“นี่แกปลั่งปากเล่าเรื่องฉันให้แม่แกฟังเหรวะดาว” อินแหวลั่นด้วยความตกใจ หญิงสาวปลายสายจึงรีบปฏิเสธ

“ใจเย็นดิอะ แม่ฉันไม่ใช่คนปากโป้งเสียหน่อย”

คนฟังถอนหายใจปลง ๆ นึกแล้วว่าต้องมีวันนี้

“ประเด็นคือแม่ฉันโคตรเชื่อคำพูดแกเวลาดูคลิปดูดวงในช่องยูทิวบ์อะ คราวนี้ฉันเลยอยากขอให้แกมาช่วยพูดอะไรบางอย่างให้ท่านเชื่อก็คงเท่านั้น”

“อะไรบางอย่างของแกนี่เชื่อได้แน่ว่าไม่ใช่เรื่องดี” เขาบอกด้วยน้ำเสียงรู้ทัน ทำให้ปลายสายหัวเราะอย่างถูกใจ

“คือจริง ๆ แล้วฉันโดนจับแต่งงานอะ”

“นี่มันยุคไหนแล้ว ยังมีจับคลุมถุงชนกันอีกเหรวะ”

“แกก็คิดว่ามันไม่ยุติธรรมไซ้ใหม่ล่ะ”

“เปล่าเลย ยินดีกับแกด้วยต่างหาก เพราะถ้าไม่จับคลุมถุงชนชาตินี้แกก็คงหาตัวไม่ได้แน่ไอ้ดาว นี่แม่แกเป็นมารดาผู้ประเสริฐแท้”

“ไอ้อิน! ถึงไม่จับคู่ให้ ฉันก็มีปัญญาหาเองได้ปะวะ”

“มาแนวนี้คือจะให้ฉันไปเป่าหูแม่แกว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คู่ของแกถูกไหม”

“สมแล้วที่จบมาด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของคณะ” คำ

เย็นยอนนั้นทำเอาคนเก่งถึงกับทำปากเบ้ “แกแค่มาแสดงอภินิหารให้แม่ฉันดูสักนิดสักหน่อย แล้วก็พ้นธงไปเลยว่าฉันไม่ควรจะแต่งงานกับผู้ชายคนนั้น”

“งานของฉันนี่มีครูบาอาจารย์นะเว้ย จะให้ไปโกหกแบบนั้นได้ยังไง อีกอย่าง...แม่แกจะเชื่อแน่หรือว่าฉันไม่ใช่พวกหมอดูต้มตุ๋นที่แกอุปโลกน์ขึ้นมา”

“อย่าดูถูกความเป็นแฟนคลับของแม่ฉันนะเว้ย เขาจำเสียงแกได้แม่นเลย”

“แล้วผู้ชายคนนั้นมันไม่ดีตรงไหน มีสามแซนสี่ตาหรือไงแกถึงไม่ชอบ”

“แบบนั้นยังดีซะกว่า ถ้าไม่ใช่ว่าทางนั้นเกลียดฉันเข้าไส้ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แล้ว”

“น้ำเสียงแกฟังดูน้อยใจนะ”

“แกหูไม่ดีแล้ว ตกลงว่ายังไง แกจะช่วยฉันไหม”

“ก็บอกไปตั้งกี่ครั้งแล้วว่าไม่รับดูดวงแบบส่วนตัว ไอ้ที่ดูให้พวกแกก็เห็นว่าเป็นเพื่อนกัน มีเรื่องอะไรเตือนได้ก็อยากเตือน แต่ถ้าให้ไปโกหกต่อเหล่านี้อบาย”

“ถ้าอย่างนั้นแกก็มาดูดวงให้ฉันกับเขาจริง ๆ ไปเลย เพราะรับรองได้ว่ายังไงก็ไม่ใช่คู่กันแน่ ๆ” น้ำเสียงคนปลายสายฟังดูหนักแน่นระคนโมโหไม่น้อย “แกอยากให้ฉันไปใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เขาเกลียดฉันหรืออะอีนี่มันไม่ใช่แค่วันสองวันนะ แต่การแต่งงานมันหมายถึงทั้งชีวิต”

ใจอยากจะปฏิเสธ แต่เพราะนิสัยขี้สงสารที่พอเพื่อนดิ่งเข้าดรามาสักหน่อย เขาก็เริ่มไขว่ไขว่ใจอ่อนขึ้นมาทันที

“เออ ๆ แต่บอกก่อนนะว่าฉันดูตามจริง แกจะใช้เนื้อคู่กับเขา

ใหม่ฉันก็จะไม่โกหก ผลเป็นยังไงก็ต้องยอมรับด้วย”

“เยี่ยม! จบเรื่องนี้ได้ฉันเลี้ยงแกชุดใหญ่เลยอิน”

“เอาตัวเองให้รอดก่อนเหอะ จำที่ฉันดูดวงให้แกครั้งล่าสุดเมื่อหลายเดือนก่อนได้ไหม”

“เนื้อคู่คือคนที่เคยเป็นคนใกล้ตัวมาก่อน และเขากำลังจะกลับเข้ามาในชีวิตฉันอีกครั้ง”

“นั่นแหละ แต่ท้ายที่สุดแล้วชีวิตจะเป็นยังไงก็อยู่ที่เราลิขิตเองทั้งนั้น ถ้าเชื่อดวงไปตลอดก็คงไม่ได้ใช้ชีวิตในแบบที่อยากเป็นกันพอดี”

“ชอบใจวะ คุยกับแกแล้วเครียดน้อยลงหน่อย” เพื่อนสนิทเอ่ย ขณะที่อินรับคำในลำคอ “แล้วแกจะดวงเมื่อไหร่ ฉันจะได้บอกแม่ถูก”

“อาทิพย์หน้าก็แล้วกัน เพราะหลังจากนั้นฉันน่าจะยุ่งๆ”

“โอเค ให้ฉันไปรับหรือแกจะมาบ้านฉันเอง”

“เดี๋ยวขับรถไปเอง แกส่งโลเกชั่นมาให้ก็พอ”

วางสายไปครู่หนึ่งแล้ว ทั้งๆ ที่ตั้งใจว่าจะล้มตัวลงนอนต่อ ทว่าตอนนี้เขาตาสว่างเกินกว่าจะหลับลง ดวงตากลมโตกวาดมองไปทั่วห้องนอนใหญ่ แต่เดิมห้องนี้เคยเป็นของพ่อแม่เขา แต่หลังจากที่พวกท่านจากไป อินก็ย้ายมาอยู่ห้องนี้ถาวร เพราะมันทำให้เขารู้สึกว่าพวกท่านยังอยู่ข้างๆ เขาเหมือนเดิม แม้ความจริงจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นก็ตาม

ครู่หนึ่งอินจึงลุกจากเตียงลงมาชั้นล่าง ตรงไปยังห้องเล็กๆ บริเวณส่วนหน้าของตัวบ้านซึ่งทำเป็นห้องทำงาน มีอบางกดปุ่มเปิดแลปทอป โดยปกติแล้วงานของเขายิ่งช่วงกลางวันกับปลายเดือน ที่ต้องส่งเนื้อหาลงคอลัมน์ดูดวงในนิตยสารหัวหนึ่งที่แข็งแกร่ง

จนรอดพ้นวิกฤติท่ามกลางการปิดตัวของนิตยสารอีกหลายหัวที่หายไปจากท้องตลาดมาได้ และอีกงานที่ตอนแรกเขาคิดจะ玩儿ๆ แต่กลับกลายเป็นสร้างรายได้ให้จำนวนไม่น้อยเลย ก็คือการดูดวงรายเดือนตามราศีลงในยูทิวบ์ ที่ตอนนี้มีคนติดตามหลักแสน และยอดวิวแต่ละคลิปก็ไม่ต่ำกว่าห้าหมื่น ผลพวงจากจุดนี้จึงทำให้เขามีชื่อเสียงในฐานะหมอดูมากยิ่งขึ้น

ทันทีที่หน้าจอฟรีมใช้งาน มีอบางก็เลื่อนเมาส์ไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่หน้าจอจะเปลี่ยนเข้าสู่เว็บไซต์ที่ให้บริการแลกเปลี่ยนภาพวิดีโอแก่ผู้ใช้ได้ฟรีในชื่อยูทิวบ์ การแจ้งเตือนคอมเมนต์หลายร้อยรายการเรียกให้เขาคดเข้าไปอ่านอย่างรวดเร็ว เพราะอยากรู้ผลตอบรับจากคลิปวิดีโอที่เพิ่งอัปโหลดไปเมื่อคืนก่อน อันที่จริงแล้วการดูดวงตามราศีแบบนี้ หากจะถามหาความแม่นยำก็เรียกได้ว่าห้าสิบห้าสิบ เนื่องจากมันเป็นการดูดวงโดยภาพรวม ไม่ได้เจาะจงตัวบุคคลเท่าการดูแบบตัวต่อตัว แต่ก็นั่นแหละ ไม่มีอะไรบ่งบอกได้ว่าสิ่งที่เขาพูดไปเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า คนที่ดูเองก็ต้องรู้จักใช้วิจารณญาณในการรับฟัง ไม่ใช่ว่าต้องเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะบางทีฟังแล้วอารมณ์ดีงี้ ใจความหวังที่พอมิเลือนรางก็พลอยจะหายไปหมด ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่เขายังเชื่อมาตลอด คือไฟ...ไม่เคยโกหก

เมื่อเห็นว่าคอมเมนต์เป็นไปในทางบวกเสียส่วนใหญ่ เขาจึงลุกออกจากโต๊ะทำงานไปยังห้องครัวซึ่งอยู่ด้านหลังของตัวบ้าน เลือกหยิบขนมปังที่ยัดไว้ในตู้เย็นเพราะกลัวกินไม่ทันก่อนถึงวันหมดอายุ ใส่ลงไปในเครื่องปิ้งขนมปังสองแผ่น แล้วเอื้อมหยิบขวดแยมมาร์มาเลตที่อยู่บนตู้ติดผนังด้านบน จนเมื่อเสียงเครื่องใช้ไฟฟ้าที่บ่งบอกว่าการทำงานเสร็จสิ้นดังขึ้นพร้อมกับที่ขนมปังผิวสีน้ำตาลอ่อนโผล่ขึ้นมาให้เห็น อินจึงหยิบใส่จานเปล่าแล้วทาแยมลงไปลวกๆ

เสร็จแล้วจึงคว่ำหน้ามกล่องรสจิตออกมาจากตู้เย็น เดินกลับไปยังห้องทำงานอีกครั้ง

ชีวิตประจำวันของเขาดูเอื่อยเอื่อยเรื่อยเปื่อยอย่างที่เพื่อนเคยบอกว่าเป็นกิจจา แต่อันที่จริงแล้วชีวิตของอินไม่น่าอิจจาเลยสักนิด การที่เขาเลือกรับงานอยู่ที่บ้านแบบฟรีแลนซ์เช่นนี้เป็นเพราะเขาไม่อยากออกไปพบเจอผู้คน ด้วยความที่ไม่รู้ว่าเมื่อไรภาพที่ซอปปราภฏขึ้นมากในหัวจะโผล่มาให้เขาต้องยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องของคนอื่นอีก นี่จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่อินไม่อยากมีปฏิสัมพันธ์กับใครมากไปกว่านี้ เพราะเขามักจะเห็นภาพแปลก ๆ ในหัวตั้งแต่อายุได้สิบห้าปี แม่ของเขาจึงพาไปหาหลวงตาท่านหนึ่งและได้เรียนรู้การรับมือกับเรื่องพวกนี้ตั้งแต่นั้นมา พอโตเข้าถึงรู้ว่ามันเป็นเหมือนพันธกรรมที่ตกทอดมาจากฝั่งแม่ และมันก็กลายเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้

เขากดอัปโหลดคลิปวิดีโอคลิปใหม่ลงไปในช่องของตัวเอง ก่อนจะเข้าไปแจ้งคนติดตามในเพจเฟซบุ๊กอีกครั้ง เมื่อเห็นว่างานวันนี้เรียบร้อยแล้ว เขาก็เลือกย้ายมาทั้งตัวเอื่อยเอื่อยบนโซฟาภายในห้องนั่งเล่น เปิดโทรทัศน์เพื่อดูหนังจากแอปพลิเคชันที่จ่ายค่าสมาชิกรายเดือน แล้วปล่อยให้เวลาเดินไปช้า ๆ เหมือนที่ผ่านมา

วันนี้เป็นวันที่เขานัดดาวเอาไว้ เขาเพิ่งโทร. บอกเพื่อน เมื่อวันก่อนว่าจะเข้าไปหาช่วงบ่าย ตอนที่เขาตื่นมาในสายวันนี้จึงเห็นข้อความเข้าที่มีไอคอนบ้านของเจ้าตัวถูกแชร์ลงในห้องแชต อินเหลือบตามองนาฬิกาติดผนังซึ่งเห็นตัวเลขเด่นชัดกว่าในโทรศัพท์มือถือ เมื่อเห็นว่าเหลือเวลาอีกเพียงสองชั่วโมงก่อนถึงเวลานัด เขาก็ลุกจากเตียงแล้วคว้าผ้าขนหนูหน้าตู้เสื้อผาตรงเข้าห้องน้ำไปจัดการตัวเองทันที

สิบห้านาทีให้หลังเขาออกมายืนเลือกชุดที่จะสวมใส่ ด้วยความที่ต้องไปพบผู้ใหญ่และต้องทำตัวให้ดูน่าเชื่อถือ เขาจึงเลือกหยิบเสื้อเชิ้ตสีชมพูอ่อน แต่ด้วยความที่ไม่อยากดูเป็นทางการมากเกินไปนัก จึงหยิบกางเกงยีนส์ดำมาใส่คู่กัน ผมที่เฟื่องแห่งหมาดๆ จากการสระถูกได้จัดทรงจนน่าพอใจ เขาไม่ชอบใส่เจลแต่งผม จึงไม่อาจเปลี่ยนผมชอยเข้ารูปตามสมัยนิยมให้ดูน่าเกรงขามไปมากกว่านี้ได้อีก

รถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นขับเคลื่อนตามจีพีเอสที่เปิดไว้ อินเลกบัตร์กับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยบริเวณชุมประดูหมู่บ้าน ก่อนจะขับตรงไปยังชอยสองอย่างที่เขาเพื่อกำชับไว้ตอนนัดแนะเวลา เขามองหาประตูรั้วบ้านแบบอัลลอยตามที่เพื่อบอก แต่กลายเป็นว่าตอนนี้เขาอยากจะโธ. ไปดำนันมากกว่า เพราะตลอดทางตั้งแต่ต้นชอยไม่มีบ้านไหนเลยที่ไม่ใช่ประตูรั้วแบบที่มันบอก!

“ไ้อดาว บ้านแกอยู่ไหน นี่ฉันขับเข้ามาในชอยสองแล้ว” เขาจอดรถนั่งไวกกลางชอยเมื่อเห็นว่าไม่มีรถคันอื่นสวนเข้าออก ก่อนจะกดเลขหมายของเพื่อบแล้วโธ. ออกด้วยอารมณ์ที่เริ่มหงุดหงิด

“ฉันบอกแกแล้วไวกว่ารั้วอัลลอย”

“แกไม่เคยสังเกตหรือไวกะว่าบ้านอื่นก็มีรั้วแบบบ้านแกเหมือนกัน” ดูเหมือนคนฟังจะชะงักไป ก่อนจะหัวเราะอย่างไม่สนใจอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นของเขา “เดินออกมาโบกมือหน้าบ้านเดี๋ยวนี้อย่า ไม่งั้นฉันจะเลี้ยวรถกลับ”

“ไจเย็นดิอะอิน กำลังรีบวิ่งออกไปโบกมือต้อนรับแกเลยเนี่ย”

จากนั้นไม่นานเขาก็เห็นหญิงสาวคุ่นหน้าที่อยู่ในชุดเสื้อยัดสีบานเย็นกับกางเกงยีนขาสั้นโบกมือให้เขาถดจากจุดที่จอดรถไปไม่เกินสามหลัง อินขับช้าๆ ไปจอดเลียบทางเท้าหน้ารั้วบ้าน ก่อน

จะลงไปพร้อมกระเป๋าสะพายใบเล็ก ๆ ที่ใส่อุปกรณ์ดูดวงซึ่งเขาไม่เคยพกออกข้างนอกมาก่อน เพราะเวลาดูดวงให้เพื่อนก็ล้วนแต่เป็นช่วงที่พวกมันไปเที่ยวบ้านเขาทั้งนั้น

“แกมาไวกว่าเวลานัดนะเนี่ย” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยทักขณะเดินนำเข้าไปในตัวบ้าน

“ให้กลับไปตั้งหลักที่บ้านอีกรอบไหมล่ะ” เขาถามกวน ๆ พร้อมกับสาวเท้าตามเพื่อนไปติด ๆ

บ้านของดาวเป็นบ้านเดียวที่อยู่ในโครงการบ้านจัดสรรย่านพุทธมณฑล ขนาดของตัวบ้านเรียกว่าอยู่กันได้สักสิบคนแบบสบาย ๆ แต่เท่าที่เคยได้ยิน เหมือนเจ้าตัวจะอยู่กับพ่อแม่และพี่ชายอีกสองคนเท่านั้น ทว่าคงไม่แปลกเท่าไร เมื่อพ่อของดาวเป็นถึงอดีตทหารชั้นนายพลที่ตอนนี้เกษียณอายุราชการมาปลูกผักออร์แกนิกอย่างจริงจัง จากตอนแรกที่คิดว่าจะปลูกเล่น ๆ จนตอนนี้ดันกลายเป็นรายได้อีกทางหนึ่งของครอบครัวไปแล้ว เห็นได้จากสวนหน้าบ้านที่มีโรงเรือนปลูกผักอยู่หลายหลัง

“แกเตรียมตัวสละโสดไปถึงไหนแล้วล่ะ” เขากะซิบถามเพื่อนเมื่อเห็นว่าตอนนี้พวกเขาเดินเข้ามาในตัวบ้านแล้ว

“ฉันได้เตรียมตัวยกเลิกงานแต่งงานมากกว่า เพราะมีแกมาช่วยนี่ง”

อินหัวเราะเบา ๆ เมื่อเห็นเพื่อนดูจะแคร่การแต่งงานที่ถูกจับคู่มากเป็นพิเศษ แต่เขาก็เลือกที่จะไม่ถามอะไรอีกเมื่อตอนนี้พวกเขาเดินมาถึงห้องอาหารที่มีโต๊ะตัวยาวตั้งอยู่กลางห้อง และมีหญิงสูงวัยในชุดกระโปรงสบาย ๆ กับผมตัดเข้าทรงที่คนในวัยท่านชอบทำไม่ต้องเดาก็พอรู้ว่าต้องเป็นแม่ของดาวแน่นอน เขาจึงรีบยกมือไหว้ทักทายผู้ใหญ่อย่างมีมารยาท

“สวัสดีครับ”

“อ๊วย ตัวจริงเสียงจริงแน่นอน แม่จำเสียงอาจารย์ได้”

นั่นคือคำเรียกที่บรรดาผู้ติดตามใช้กับเขา แต่พอมาได้ยินแม่ของเพื่อนเรียกแบบนี้ก็ทำเอาปรับสีหน้าไม่ถูก

“เรียกว่าอินก็ได้ครับแม่ ยังไงอินก็เป็นเพื่อนดาว” เขาก็มึนชะบอกละๆ ในขณะที่เพื่อนดันตัวเขาให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งติดกับแม่ของเธอซึ่งนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ กัน

“เรียกมันว่าอินเหมือนที่ดาวเรียกนั่นแหละค่ะแม่ มันจะได้ไม่เกร็ง” เมื่อเห็นว่าผู้เป็นแม่มีท่าทีลังเลใจ เธอจึงรีบอธิบาย

“เอาอย่างนั้นก็ได้ค่ะลูกอิน”

คนที่โดนเรียกอย่างน่ารักถึงกับยิ้มแฉ่งๆ ในขณะที่คนเป็นลูกสาวกลอกตาอย่างนึกเหลือเชื่อที่แม่เอ็นดูเพื่อนลูกมากกว่าขนาดนี้

“แล้วนี่พ่อไม่อยู่หรือครับ” เขาถามอย่างมีมารยาทเมื่อไม่เห็นผู้ใหญ่อีกคน เพราะอย่างน้อยหากท่านอยู่เขาก็ควรจะเข้าไปสวัสดีท่านเสียหน่อย

“พ่อไปนั่งเล่นหมากรุกที่สภากาแฟแถวเยาวราช กว่าจะกลับก็คงเย็นๆ โน่นแหละ” ดาวตอบ

อินพยักหน้ารับช้าๆ พลังคิดว่าพ่อของเพื่อนช่างเป็นคนวัยเกษียณที่น่าอิจฉาไม่น้อย

“ถ้าอย่างนั้นเราจะเริ่มกันเลยไหมครับ”

“ดีเลยค่ะลูกอิน เพราะถ้าดวงเด็กสองคนนี้เป็นเนื้อคู่กันจริงแม่ก็อยากให้ลูกอินหาฤกษ์ยามให้ด้วยเลย”

เมื่อเห็นการจุใจแบบไม่ทันตั้งตัวจากแม่เพื่อน อินจึงได้แต่ยิ้มเจื่อนกลับไป เพราะโดยปกติแล้วเขาไม่เคยต้องดูฤกษ์แต่งงานให้ใครมาก่อน

“แม่อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจอะไรเลยคะ ถ้าผลออกมาไม่เหมือนที่หวัง ระวังหัวใจจะวายเอา”

“ยายดาว!”

เขารู้จักจะปวดหัวตุบ ๆ กับสองแม่ลูกบ้านนี้แล้วละ

“อินจะดูดวงของดาวจากไพ่ยิปซีตามที่อินถนัดนะครับ” เขาเอ่ยแทรกเสียงเอ็ดตะโรขึ้นมา ทำเอาสองแม่ลูกเงียบไปอึดใจหนึ่ง

“แกไปนั่งฟังโน้น จะได้เลือกไฟถนัด ๆ” เขานัยปากบอกเพื่อน และเธอก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

แต่ยังไม่ทันลุกออกไป เสียงของผู้มาใหม่ก็เรียกให้สายตาทั้งสามคู่มองไปยังซุ้มประตูบานโค้งที่อยู่หน้าห้องอาหารทันที

“วันนี้ไม่ต้องไปโรงพยาบาลหรอกลูก”

“กำลังจะไปครับแม่” เจ้าของดวงตาคมมองคนแปลกหน้าที่นั่งอยู่ในวงสนทนาด้วยแววตาประหลาดใจอยู่ครู่หนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นแม่ขอเวลาสักสิบนาที มานั่งตรงนี้ก่อนลูก” เธอดึงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามของอินที่ยังว่างอยู่ออก ก่อนที่เจ้าของความสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรจะเดินมาหย่อนกายลง

เมื่อนั่งอยู่ตรงข้ามกันจึงทำให้อินได้โอกาสมองสำรวจคนตรงหน้าในระยะใกล้มากขึ้น ดวงตาคมที่มองเขาเมื่อครู่แม่จะเจือแววดูอยู่บ้าง ทว่าก็ดูอบอุ่นนุ่มลึก ผมที่เซตเป็นทรงบวกกับรูปร่างที่ดูผ่านการออกกำลังกายมาอย่างสม่ำเสมอทำเอาอินนึกอิจฉาไม่น้อย ก่อนจะก้มมองตัวเองแล้วถอนหายใจปลง ๆ เพราะเมื่อเทียบกันแล้วเขาดูตัวจิ๋วไปเลย

“นี่พี่ทัพ พี่ชายคนโตของฉันเอง” ดาวแนะนำ

อินไม่ลืมนึกมีโอไหว้ทักทายอีกฝ่าย เขาเพิ่งรู้วันนี้เองว่าบ้านนี้คงหน้าตาดีกันทั้งครอบครัว แม้ยังไม่ได้เจอพี่ชายคนรองของเพื่อน

ก็พอจะเดาได้ เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าเขาตอนนี้จัดได้ว่าหล่อแค่ไหน
จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าอีกฝ่ายเป็นหมอประจำอยู่ที่โรงพยาบาล
เอกชนแห่งหนึ่งตามที่ดาวเคยเปรยให้เพื่อนฟัง แต่เขาเองก็จำไม่ได้
ว่าที่ไหน เพราะตอนนั้นไม่ได้คิดใส่ใจรายละเอียดปลีกย่อยเท่าใด
นัก

“ลูกอินช่วยดูดวงให้พี่ทัฟก่อนได้ไหมลูก แม่อยากรู้ว่าเมื่อไหร่
พี่เขาจะมีข่าวดีให้แม่ฟังเสียที อายุตั้งสามสิบสองแล้วแต่ยังไม่เคย
พาแฟนมาบ้านเลยสักคน”

“ดูดวง?” เจ้าของเสียงทุ้มทวนคำถามพลางมองหน้าผู้เป็นแม่
อย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะเบนสายตากลับมามองไฟในมือของคนตัวเล็ก
ที่เพิ่งหยิบออกมาเมื่อครู่ “ผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้หรอกครับแม่ แล้ว
แม่เองก็ควรจะเลิกมงายเรื่องพวกนี้ได้แล้วเหมือนกัน”

ประโยคนั้นทำเอาเจ้าของเรื่องพวกนี้ออย่างอินถึงกับหน้าชา

“แต่ดูหน่อยก็ไม่เสียหายนี่คะพี่ทัฟ จะเชื่อไม่เชื่อก็อีกเรื่อง
หนึ่ง” น้องสาวพยายามเปลี่ยนความคิดของพี่ชายอย่างเต็มที่ แต่ดู
เหมือนจะไม่ง่ายขนาดนั้น เมื่อเจ้าตัวมอกลับมายังเขาราวกับจะ
เอาเรื่อง ดูก็รู้ว่าพร้อมไล่เขาออกจากบ้านทุกเมื่อ

“พี่ไม่คิดว่าจะต้องเสียเวลามาฟังเรื่องไร้สาระพวกนี้หรอกนะ
ดาว” ว่าพร้อมกับลุกด้วยความโมโห

“คุณกำลังจะเจอเคราะห์หนัก อาจถึงขั้นคอขาดบาดตายเลย
ก็ได้” เขาเอ่ยเสียงเรียบท่ามกลางการถกเถียงของคนในครอบครัว
ที่ดูจะไม่จบสิ้นเอาง่ายๆ ส่งผลให้ทุกคนเงยบงในทันที ก่อนทุก
สายตาจะจับจ้องมาทางเขาพร้อมๆ กัน

“แกลเห็นภาพพวกนั้นอีกแล้วเหรอนิน” ดาวถามเสียงเบาด้วย
ความกังวล ด้วยรู้ว่าสิ่งที่เพื่อนเห็นแม่จะไม่บ่อยนัก แต่ก็เรียกได้ว่า

มันไม่เคยมีคำว่าผิดพลาดมาก่อน

“อิม” อินรับคำพลางมองเพื่อนสาวที่หน้าซีดเผือดไปแล้ว เช่นเดียวกันกับคนเป็นแม่ที่ตอนนี้คว่ำยาตามที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาใช้งาน

ย้อนกลับไปครั้งแรกที่ดาวได้เห็นความสามารถพิเศษของเพื่อนกับตาจนเชื่ออย่างสนิทใจ คือวันงานรับน้องของคณะ วันนั้นก่อนเริ่มกิจกรรม จู่ๆ อินก็ลุกออกจากกลุ่มแล้วเดินไปหารุ่นพี่ผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังจัดเตรียมอุปกรณ์อยู่ เสียงพูดคุยที่ไม่ได้เบานักทำให้เธอและเพื่อนๆ ได้ยินอย่างถนัด

“เวลาซีมอเตอร์ไซค์อย่าลืมห่มวกกันน็อกนะครีบ แล้วอย่าลืมเคารพกฎสัญญาณไฟจราจรด้วย”

ตอนนั้นมันฟังดูเป็นประโยคที่น่าขัน เพราะทั้งคนถูกเตือนและคนที่ได้ยินต่างหัวเราะท่าทางจริงจังเสมือนคนพูดเป็นตำรวจจราจรมาบรรยายกฎการขับขึ้นบนท้องถนนให้ฟังอย่างโรยโรยนั้น

ทว่า...ใครจะไปคิดว่ามันเกิดขึ้นจริง ๆ

หลังเสร็จสิ้นกิจกรรมรับน้องในวันนั้น กว่าพวกพี่ๆ จะแยกย้ายกันก็เป็นเวลาตีตื้นแล้ว และพี่ผู้ชายคนนั้นที่เห็นคำเตือนจากรุ่นน้องเป็นเรื่องตลกก็ไม่ได้คิดเอาคำพูดเหล่านั้นมาปฏิบัติหรือใส่ใจ จวบจนเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขาในคณะก็ได้รับข่าวร้ายเรื่องอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซค์ฝ่าไฟแดงจนถูกรถกระบะชนเข้าอย่างจัง ร่างกระเด็นจนศีรษะที่ไม่ได้สวมหมวกนิรภัยกระแทกเข้ากับทางเท้า จึงทำให้รุ่นพี่คนนั้นเสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุ

บางคนอาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ

และบางคนอาจจะลืมนไปแล้วว่าเพื่อนของเธอเคยเตือนรุ่นพี่คนนั้นเอาไว้

แต่หลายครั้งหลายคราที่เธอได้รับรู้และสัมผัสด้วยตัวเอง ก็ทำให้เชื่ออย่างสนิทใจว่าเพื่อนคนนี้มีสิ่งที่คนทั่วไปไม่มี อย่างที่เธอเรียกมันว่าความสามารถพิเศษ แต่เจ้าตัวกลับบอกปิดว่ามันคือเวรกรรมของเขาต่างหาก

“พี่ทัพเชื่ออินเถอะคะ ถ้าอินเห็นแบบนี้ยังงี้ก็เชื่อถือได้แน๊ๆ” ดาวพยายามพูดอีกครั้งด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ที่บอกเมื่อครู่หมายความว่ายังงี้คะลูกอิน”

“อินบอกได้เท่านี้ครับ ถ้าอยากรู้มากกว่านี้ยังงี้ก็ต้องให้เขาเป็นคนเปิดไฟ” อินบอกก่อนจะชำเลื่องมอง ‘เขา’ ที่มองมาด้วยสายตาไม่ชอบใจ ไม่หลงเหลือแววอบอุ่นอย่างตอนต้นเลยสักนิด

“ทำให้แม่สบายใจหน่อยไม่ได้หรือไงทัพ”

น้ำเสียงอ่อนแรงของผู้เป็นแม่ทำเอาร่างสูงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนจะหย่อนกายลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้ง

“ดูเฉพาะเรื่องที่แะเห็นก็ได้ ไม่ต้องดูทั้งหมดหรอก” ดาวกระซิบบอก ด้วยรู้กันดีว่าหากเป็นการถามเฉพาะเจาะจงเขาจะให้อีกฝ่ายเลือกไฟสามใบจากสำรับ แต่หากต้องการดูพื้นดวงชะตาแบบกว้างๆ หลายๆ เรื่องจะเลือกทั้งหมดสิบใบ และแน่นอนว่าเขาตั้งใจจะดูแค่เรื่องที่เห็นเช่นกัน

“บอกก่อนว่าผลจะออกมาเป็นยังงี้ผมก็ไม่เชื่อ” ดวงตาคมมองเขาอย่างดูถูก

“ครับ แล้วแต่คุณเลย” อินว่าเสียงเรียบก่อนจะปู้ปากอำมะหยีสีด่าลงบนโต๊ะ แล้วหยิบสำรับไฟขึ้นมาสับ เสริ่งแล้วจึงวางลงตรงกลาง “ใช้มือซ้ายตัดไฟมาให้ผมครึ่งหนึ่ง”

แม้จะมีสีหน้าเหนื่อยหน่าย แต่ชายหนุ่มก็ยอมทำตาม มือซ้ายของทัพหยิบไฟจากสำรับมาครึ่งหนึ่งแล้ววางลงข้างกัน ก่อนที่อินจะ

นำมันมารวมกันอีกครั้ง แล้วกวาดมือให้ไฟเรียงตัวออกมาตรงหน้า

“ใช้มือซ้ายเลือกไฟมาให้ผมสามใบครับ”

มือหนาหยิบไฟขึ้นมาอย่างไม่เสียเวลาคิด ก่อนจะส่งให้เขา
ทีละใบ แล้วป็นหน้าบึ้งตึงเหมือนเดิม

“คุณจะไม่เจอเคราะห์จากหน้าที่การงาน” อินเริ่มพูดตามความ-
หมายจากไฟที่วางอยู่ตรงหน้า แต่กลับได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ จาก
คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม จนแม่ของเจ้าตัวต้องมองปราชัยเพื่อให้หยุด
“ระวังผู้ซำยุรูปร่างสูงใหญ่ผิวขาวเอาไว้ เพราะไฟที่เปิดได้บอกว่าคุณ
กำลังจะตกอยู่ในอันตราย และจากที่ได้เห็น...มันถึงขั้นถึงแก่ชีวิต”

“มัน...จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่” ดาวถามอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

อินมองไฟทั้งสามใบอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก ก่อนจะเงยหน้า
มองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามอีกครั้ง “ผมขออีกหนึ่งใบ”

ทัพพมวดคิ้วมองคนบอกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบไฟตามที
อีกฝ่ายขออย่างตัดรำคาญเมื่อเห็นสายตาของแม่ที่มองมา

“จากนี้ไม่เกินหนึ่งเดือน”

คำตอบที่ได้ทำเอาลมหายใจคนฟังติดขัดไปชั่วขณะ ก่อนที่
เจ้าของเสียงหึหึจะหัวเราะขึ้นมาอย่างไม่เกรงใจ เขาลุกขึ้นยืนแล้วส่ง
สายตาที่ชวนให้คนมองตอบเริ่มคันไม้คันมือขึ้นมา

“ป็นน้ำเป็นตัวได้ไม่เลว”

“คุณ!” อินยืนขึ้นประจันหน้าอีกฝ่ายอย่างไม่ลดละ ในขณะที่
ทัพได้แต่ยิ้มนมูปากอย่างนึกดูถูก

“ถ้าว่างนักก็ไปเล่นิทานหลอกเด็กเถอะ อย่ามาทำให้ผมต้อง
เสียเวลาไปด้วย”

ชายหนุ่มไม่รอให้อีกฝ่ายได้เถียงอะไรกลับ เขาก็รีบเดินออก
มาจากตรงนั้นด้วยอารมณ์หงุดหงิดพร้อมจะอาละวาดเต็มที่ ทว่า

หลังจากนั้นเพียงไม่กี่นาทีนายแพทย์หนุ่มก็เลือกปิดเรื่องที่ตนเอ่ยปากว่าไว้สาระออกไป ก่อนจะเร่งฝีเท้าไปยังรถยนต์ของตัวเองที่จอดอยู่ไม่ไกล พลังก้มลงมองนาฬิกาข้อมือที่บ่งบอกว่าเขาเสียเวลากับเรื่องเมื่อครูไปร่วมยี่สิบนาทีแล้ว

“พอจะมีทางช่วยลูกชายแม่ได้บ้างไหมลูกอิน” คล้อยหลังลูกชายคนโตไปได้ไม่นาน คนเป็นแม่ก็ถามเขาด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“คงทำได้แค่ให้เขาระวังตัวนั่นแหละครับ แต่ในเมื่อเขาไม่เชื่อ...อินก็คงช่วยอะไรไม่ได้” อินตอบพลางรวบไฟเข้าสำหรับอย่างเรียบร้อยอย่างพร้อมเตรียมตัวกลับเต็มที แม้ว่าความตั้งใจแรกที่มาบ้านเพื่อนจะยังไม่บรรลุผลก็ตาม ทว่าเขาอารมณ์ไม่นิ่งพอที่จะดูดวงในตอนนี

“นี่แกเก็บของไปไหน ยังไม่ได้ดูดวงให้ฉันเลยนะเว้ย” ดาวถามขณะรังมือเขาไว้ โดยที่ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าตัวเองก็มีสีหน้ากังวลไม่ต่างจากผู้เป็นแม่

“เอาไว้คราวหน้าเถอะ ตอนนี้ฉันไม่มีสมาธิแล้ว” เขาตอบก่อนจะหันหน้ามาหาผู้ใหญ่คนเดียวในที่นี้ด้วยท่าทางสุภาพอ่อนน้อม “อินต้องขอโทษด้วยนะครับ แต่วันนี้คงไม่สะดวกจริง ๆ”

“แม่ต่างหากที่ต้องขอโทษแทนพี่ทัพด้วย เพราะเขาเป็นแบบนี้แหละแม่ถึงห่วงเขามาก” มารดาของเพื่อนตำหนิลูกชายคนโตอย่างนิกน้อยใจอยู่ในที ทัพ หรือทัพฟ้า ลูกชายคนโตของท่านดูแลคนอื่นและคนไข้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เห็นจะมีแต่เรื่องการดูแลตัวเองนี่แหละที่น่าเป็นห่วงที่สุด

“ครับ ถ้าอย่างนั้นอินขอตัวก่อนนะครับ” เขาเลือกที่จะไม่ตอบทสนทนาเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นอีก ก่อนจะไหว้ผู้ใหญ่แล้วลากลับในทันที

“พี่ทัพกำลังตกอยู่ในอันตรายจริง ๆ ไข่ไหมแก” ขณะที่ดาวเดินมาส่งเขาขึ้นรถก็ถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“สิ่งที่ฉันเห็นอาจจะไม่ใช่เรื่องจริงก็ได้”

“แต่ที่ผ่านมา...” หญิงสาวเอ่ยขัด เพราะเคยเห็นมาโดยตลอด

“เชื่อเถอะว่าคนปากแบบนี้ไม่ตายง่าย ๆ หรือ” เขาตอบเรียกให้เพื่อนสาวหัวเราะขึ้นมาอย่างลึ้มความกังวลเมื่อครู “แล้วไม่ต้องให้ฉันดูดวงเขาให้มากความเลย แค้โหวงเฮ้งก็รู้แล้วว่าชาตินี้คงหาใครมาร่วมชีวิตด้วยไม่ได้ บอกแม่แกให้ทำใจเรื่องอาภัพคู่ของพี่แกไว้หน่อยก็ดี”

“ขนาดนั้นเลย” หญิงสาวตาโตอย่างที่คนเป็นเพื่อนรู้ว่าทำโอเวอร์ไปอย่างนั้น

“ก็จะมีใครที่ไหนทนปากพี่ชายแกได้บ้างวะ”

“แกอาจจะเป็นคนแรกก็ได้ ปกติพี่ทัพไม่เคยต่อปากต่อคำกับใครแบบนี้เลยนะ”

“อย่ามาพูดให้รู้สึกคลื่นไส้ เพราะยังงั้นกับพี่แกก็คงไม่มีทางได้เจอกันอีกเป็นหนที่สอง”

“แต่แกยังต้องมาดูดวงให้ฉันไงไอ้อิน อย่ามาเนียนทำลึมนะเว้ย”

“ไม่ลึ้มหรือหน้า แต่ถ้าจะให้มาบ้านแกอีกก็ช่วยเคลียร์ทางให้สะดวก ๆ ด้วย ไมใช่ว่าให้ฉันต้องมาโดนพี่แกตอกหน้าแบบวันนี้อีก”

“ขอโทษแทนพี่ทัพจริง ๆ วะ เขาเป็นคนไม่เชื่อเรื่องพวกนี้”

“เอาเหอะ เห็นว่าเป็นพี่แกเลยไม่อยากรต่อความมาก เอาเป็นว่าช่วงหลังปีใหม่อันเคลียร์งานแล้วค่อยมาเคลียร์เรื่องแกต่อกี้อีกแล้วกัน เพราะดูแล้วแม่แกน่าจะรอให้ฉันดูดวงให้ก่อนจะตัดสินใจเรื่องงานแต่ง”

“แล้วเรื่องพีทัพ...”

“เอาไว้ถ้าฉันเห็นอะไรเพิ่มเติมจะรีบติดต่อแกก็แล้วกัน”

“ขอบคุณมาก”

อินพัยก่น้ำรับก่อนจะเปิดประตูรถแล้วแทรกตัวเข้าไปนั่ง

“แต่ถึงยังไง ฉันก็เชื่อว่ามิแค่แกที่จะรับมือพีทัพได้”

“ในฝันหะ”

อินปิดประตูก่อนจะสตาร์ตรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว คำพูดของเพื่อนชวนให้หงุดหงิดไม่ต่างจากพี่ชาย แต่อย่างที่เขาบอกไปนั้นแหละ ไม่มีทางที่พวกเขาจะได้พบกันอีกเป็นหนที่สอง หากเขาเองเป็นคนเลี้ยงที่จะเจออีกฝ่ายก่อน

Chapter 2

ทั้งๆ ที่เคยบอกตัวเองอย่างมั่นใจว่าไม่มีทางได้เจออีกฝ่ายเป็นคนที่สอง แต่เชื่อเถอะว่าความแน่นอนคือความไม่แน่นอน ในเมื่อตอนนี้เขายืนอยู่ตรงหน้านายแพทย์ทัฬฟ้าในชุดกาวน์สีขาว หลังจากที่เจอกันเมื่อสองสัปดาห์ก่อน วันนี้ดวงตามก็ยังคงทอดมองเขาด้วยแววเย้ยหยันเหมือนเดิมไม่มีผิด เพราะผ้ายัดที่พันอยู่รอบข้อมือซ้ายของเขา เป็นผลมาจากการฉกฉวยที่เข้าไปซื้อน้ำเต้าหู้ปาฟองโกในตอนเช้าเกิดเสียลักษณะหลบรอยนัตที่แล่นมาด้วยความเร็วจนล้มคว่ำ นอกเหนือจากข้อมือชั้นจันต้องพันผ้ายัดแล้ว ยังมีแผลถลอกที่หัวเข่าและข้อศอกอีกนิดหน่อย แต่มันไม่น่าหงุดหงิดไปกว่าสหายตาของคนตรงหน้าเลยสักนิด และถ้าเขารู้เร็วกว่านี้ว่าอีกฝ่ายเป็นหมอยุ่ที่นี่ เขาคงจะเลือกไปโรงพยาบาลอื่นแล้ว

“สับไฟจนมือเคล็ดหรือไง” เป็นคำทักทายที่เรียกให้คนตัวเล็กมองค้อนคนพูดจนอยากจะเอามืออีกข้างที่ยังปกติตีฟาดหน้าอีก

ฝ่ายให้หายเคือง

“เป็นหมอประสาอะไรมาแหวะคนไข้แบบนี้ ถ้ารู้ว่าปากไม่ดีไม่ต้องพูดก็ได้”

“ผมไม่ได้พูดในฐานะหมอ ผมพูดในฐานะพี่ชายของเพื่อนคุณต่างหาก”

“ถ้าอย่างนั้นก็แตกตาดูด้วยครับว่าผมไม่ได้เจ็บแค่ที่มีอย่างเดียว”

ดวงตาคมกวาดมองไปทั่วร่างบางจนทำเอาคนถูกมองเริ่มรู้สึกเขินอายเป็นครั้งแรก แต่ก็แค่แวบเดียวเท่านั้น

“เห็นแล้วใช่ไหมว่าผมไม่ได้สับไฟจนมือเคล็ด ห่วงตัวคุณเองเหอะ ระวังจะชะตาขาดแบบไม่รู้ตัว”

“ยังไม่เลิกเอาเรื่องพวกนี้มาหลอกผมอีกเหอ”

“คอยดูได้เลย เพราะปากแบบนี้แหละที่จะทำให้คุณช่วยรับรองว่ายังไม่ทันถึงวันที่หมอนัดผมอีกรอบ คุณได้ไปนั่งคุยกับยมบาลก่อนแน่ๆ”

“บอกตัวเองดีกว่ามั้ง สภาพคุณน่าจะไปได้ไปเจอยมบาลก่อนผมอีก”

ร่างสูงหัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป ทิ้งให้คนตัวเล็กได้แต่บ่นอุบอิบตามหลังไปติดๆ ในใจอยากนึกสาปแช่งคนปากดีอยู่ครามครั้น ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะได้คาดโทษร่างสูงที่คล้อยหลังไปแล้ว ภาพในหัวก็ผุดขึ้นมาโดยไม่ทันตั้งตัว

อินเห็นรถยนต์คันหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามาชนทัพ สภาพแวดล้อมโดยรอบดูคุ้นตา เพราะมันเป็นบริเวณด้านหน้าโรงพยาบาล เบื้องหลังบานประตูกระจกอัตโนมัติตรงหน้าเขานี่เอง

อินสายศีระะไปมาอยู่ครู่หนึ่งเพื่อสลดภาพในหัวทิ้ง ในเมื่อ

ตัวดันเรื่องเพิ่งบอกว่าสิ่งที่เขาเห็นนับได้ว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เขาจึงตั้งใจว่าจะไม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องของผู้ชายคนนั้นเป็นอันขาด แม้อีกฝ่ายจะเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเพื่อนสนิทก็ตาม

คนตัวเล็กสายศีระะก่อนจะเดินออกไปด้านหน้าเพื่อรอเรียกรถแท็กซี่กลับบ้าน โดยที่ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสายตาคู่เดิมที่เคยมองอย่างดูแคลน

ทัพยังไม่ได้กลับขึ้นไปทำงานที่ห้องพักตัวเองซึ่งอยู่ชั้นบน เพราะชายหนุ่มเพิ่งเสร็จจากการคุยธุระเรื่องงานกับพยาบาลที่เดินสวนกันเมื่อครู่หลังแยกตัวออกมา จนเมื่อหันกลับไปมองอีกทีก็เห็นคนตัวเล็กเดินออกไปยืนรอรถอยู่ด้านนอกหน้าประตูกระจกอัตโนมัติแล้ว ทว่าสายตาของเขายังคงมองสำรวจอีกฝ่ายจากระยะที่ไม่ได้ใกล้กันมาก เพื่อดูว่าบาดแผลที่เขาเห็นเมื่อครู่ก่อนไม่ได้มีอะไรหนักหนาмаกไปกว่านั้น

“มองอะไรอยู่”

เสียงทักพร้อมกับแรงดีที่หัวไหล่เบา ๆ เรียกให้ดวงตามลละจากสิ่งที่จับจ้องมายังผู้มาใหม่

“ฉันว่าจะชวนไปกินข้าวด้วยกัน แต่พยาบาลบอกว่าแกลงมาซื้อกาแฟข้างล่างนี่”

ปกป้อง แพทย์หนุ่มประจำศูนย์กระดูกและข้อของโรงพยาบาล บอกพลางมองมือที่ว่างเปล่าของเพื่อนอย่างแปลกใจ ก่อนจะมองไปยังจุดที่คนตรงหน้าเพิ่งละสายตามา เห็นคนตัวเล็กที่เป็นคนไข้ของเขาพอดี จึงหันกลับมาหรีตามองเพื่อนสนิทด้วยความใคร่รู้

เมื่อคนถูกมองรู้ตัวจึงหันไปส่งสายตา “อะไรของแก ไหนว่าจะชวนไปกินข้าวไม่ใช่หรือไง”

“ไปกินข้าวก็เรื่องหนึ่ง แต่ไอ้เรื่องที่แถมมองคนไข้ของฉันนี่มัน

ยังงั้น...รู้จักกันหรือ”

ทัฟฟอมองออกว่านอกเหนือจากคำถามแล้ว สายตาของเพื่อนมันมีอะไรมากกว่านั้น ชายหนุ่มจึงได้แต่ถอนหายใจก่อนเดินหนี ทว่าเพื่อนตัวดึกกลับเดินตามมาซักถามต่อ

“ตอบมาดี ๆ ไ้ทัฟ ปกติแกเคยสนใจเรื่องคนอื่นที่ไหน”

“เขาเป็นเพื่อนของน้องสาวฉัน”

“เพื่อนน้องดาว?” คนถูกถามรับคำในลำคอ “สนิทกันหรือวะ”

“ไม่ลึกนัก แล้วเขาก็น่าจะเกลียดชังฉันไปแล้ว”

คำบอกเล่าที่ได้ยินทำเอาป๋องเหล่ตามองเพื่อนสนิทที่เรียนรุ่นเดียวกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งอย่างสงสัยมากขึ้นไปอีก

“แต่จะว่าไป...ตัวเล็ก ๆ ขาว ๆ แก้มฟู ๆ แบบนี้ สเปกแกลยนี้หว่าไ้ทัฟ” ป๋องยังคงเฝ้าอย่างต่อเนือง แม้คนที่โดนกล่าวถึงสเปกตัวเองจะส่งสายตาเคือง ๆ มาให้อย่างไม่พอใจ แต่มีหรือที่เพื่อนสนิทกันมาหลายปีจะนึกกลัว “คล้ายแฟนเก่าแกที่เคยคบตอนปีสองอยู่เหมือนกันนะ”

ทัฟฟ้าสาวเท่าหน้าอย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากฟังเพื่อนพูดพล่ามถึงอดีตของเขา แม้จะยังคงจดจำได้ดีว่าแฟนเก่าคนนั้นเป็นรุ่นน้องผู้ชายที่อยู่อีกคณะหนึ่งและมีความคล้ายอินอยู่มาก แต่เขาก็ไม่คิดจะสานต่อความสัมพันธ์ใด ๆ กับเพื่อนสนิทของน้องสาวตัวเอง เพราะนอกจากเรื่องนี้แล้ว ยังรวมไปถึงเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันของพวกเขาด้วย

ยังดีว่าอินเคลียร์งานที่ต้องส่งให้สำนักพิมพ์และเว็บไซต์ไปหมดแล้ว คงเหลือเพียงคลิปวิดีโอชุดวงแบบรายเดือนที่ต้อง

อัปโหลดขึ้นยูทิวบ์ซึ่งมีกำหนดลงในสัปดาห์หน้า ซึ่งเขาก็เตรียมไว้เรียบร้อยแล้วเช่นกัน ถือว่ายังโชคดีที่เขาไม่ต้องถ่อมาทำงานในสภาพแบบนี้ เขาเปิดถุงยาใบเล็กที่บรรจุยาแก้ปวดอย่างทุลักทุเล เพราะมือที่ใช้งานได้เป็นปกติเหลือเพียงข้างเดียวเท่านั้น ทันทีที่เขาดื่มยาตามหลังจากหยิบยาเม็ดสีขาวเข้าปากไปแล้ว เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นพร้อมกับที่หน้าจอแสดงชื่อของทอดาว

“ไอ้อิน!” เสียงหวานแผดลั่น เรียกให้เขาย่นหน้าอย่างไม่ชอบใจ “พี่ทัพบอกว่าเจอแกที่โรงพยาบาล เห็นว่ามือชันด้วย แกเป็นอะไรมากหรือเปล่า ทำไมไม่โทร. มาบอกฉันวะ”

“ไอเย็นๆ นะดาว ฉันแค่รถจักรยานล้ม ช้อมือชัน หัวเข้ากับแขนถลอกนิดหน่อย ยังไม่ตาย” เขาพยายามอธิบายซ้ำๆ

“ก็เป็นห่วง เห็นแกอยู่ตัวคนเดียวจะมีใครมาดูแลละ” ดาวตอบเสียงเบาลงเมื่อรู้ว่าเพื่อนสนิทไม่ได้เป็นอะไรมาก

“ฉันก็อยู่ตัวคนเดียวมาตั้งนานแล้ว แคนี่ดูแลตัวเองได้สบาย”

“แกก็เป็นแบบนี้อยู่เรื่อย ชอบเกรงใจไม่เข้าท่า นี่ถ้าพี่ทัพไม่โทร. มาบอกฉันก็คงไม่รู้หรอก”

อินเลิคว์ขึ้นด้วยความแปลกใจในสิ่งที่ได้ยิน

“พี่แกโทร. ไปฟ้องเหอะ”

“บอกอะไรบอก แต่ก็แปลกใจเหมือนกันที่พี่ทัพโทร. มาบอกเรื่องแก นี่ญาติติดกันแล้วใช่ปะ” คนถามน้ำเสียงตื่นเต้นจนคนตัวเล็กทำปากบ๊อยอย่างขัดใจ

“ญาติติดกับผีนะสิ วันนี้พี่แกยังแหวะฉันเหมือนเดิม มาหาว่าที่มือชันก็เพราะสับไฟ่มากไปจนมือเคล็ด ถ้ามจริง...คิดได้ไงวะ” เสียงหัวเราะดังมาจากปลายสาย “ฉันกับพี่แกชาตินี้คงญาติติดกันไม่ได้แน่ๆ”

“ว่าไม่ได้นะอิน ปกติพี่ทัฟไม่เป็นแบบนี้กับใครนะ”

“แกยังรู้จักพี่ชายแกไม่ได้พอมากกว่า คนเราอยู่บ้านเป็นอย่าง
นอกบ้านเป็นอีกอย่างมีถมไป”

“ถ้าแกได้รู้จักพี่ทัฟจริง ๆ แกจะรู้ว่าพี่ชายฉันเป็นคนน่ารักและ
อบอุ่นมากกก...” คนบอกลากเสียงยาวอย่างน่าหมั่นได้

“ไปหลอกเด็กที่อื่นเหอะ”

ดาวหวัหระประโยคที่ฟังดูเหมือนที่พี่ชายเธอพูดไม่มีผิด

“แล้วนี้ให้ฉันกับเพื่อน ๆ แวะไปเยี่ยมไหม”

“ไม่ต้องเลย จะมาสร้างความเดือดร้อนให้ฉันมากกว่ามา
เยี่ยมละสิ” เสียงหวัหระดังคลอมา “แล้วก็ไม่ต้องไปบอกพวกมัน
เดียวได้เป็นห่วงจนอุ่นวายไปหมด”

“ก็รู้เนี่ยว่าเพื่อนเป็นห่วง โดยเฉพาะเพื่อนที่ชื่อตุลย์” ดาว
บอก ขณะที่อินถอนหายใจอย่างหนักใจ “ถามจริง แกรู้ไหมว่ามัน
คิดยังไงกับแก”

“ดูไม่ออกก็โง่แล้ว แสดงออกชัดเจนขนาดนั้น”

“ไม่คิดจะเปิดใจให้มันหน่อยเหรออ แกก็ไม่ได้รังเกียจมันเสีย
หน่อย”

“ไม่ได้รังเกียจ แต่ก็ไม่ได้รัก คนอย่างฉันอยู่คนเดียวดีที่สุด
แล้ว”

ดาวถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน เป็นอีกครั้งที่เธอพยายาม
ช่วยให้เพื่อนคนนี้เปิดใจรับใครเข้าไปในชีวิตนอกเหนือจากความเป็น
เพื่อนบ้าง แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เมื่อความพยายามนี้ยังคง
ไม่เป็นผลทั้ง ๆ ที่เธอพูดแบบนี้กับเจ้าตัวมาตั้งแต่ตอนสนิทกันใหม่ ๆ
ด้วยซ้ำ ดาวจึงเปลี่ยนเรื่องพูดคุย และไม่ลืมหักห้ามใจให้เพื่อนกินข้าว
และกินยาให้ตรงเวลาก่อนจะวางสายไป

หลังจากยาออกฤทธิ์ได้ไม่นาน อินก็ล้มตัวลงนอนบนโซฟา ด้วยวามหน้าโทรมทศน์ กว่าเจตนาอีกทีก็ตอนที่เสียงกริ่งหน้าประตู รั้วบ้านดังขึ้นนั่นแหละ คนตัวเล็กยืนตัวลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก ยกมือข้างที่เป็นอิสระขึ้นลูบหน้าลวก ๆ ก่อนดวงตากลมโตจะมอง เลยไปยังนาฬิกาบนผนังที่บอกเวลาหกโมงเย็นแล้ว แสดงว่าเขานอน ไปร่วมครึ่งค่อนวัน ใช้เวลาเรียกสติไม่นานเขาก็ลุกขึ้นมองออกไป นอกรั้วไม้เตี้ย ๆ หน้าบ้าน เห็นร่างสูงคั่นต้ายืนอยู่พร้อมของพะรุจ- พะรังเต็มสองมือ อินออกไปเปิดประตูรั้วให้อีกฝ่ายทันทีที่เห็น ทั้งที่ ในใจนึกคาดโทษเพื่อนสาวที่ย่านักย้าหนาแล้วว่าอย่าไปบอกใคร ว่าเขากำลังป่วย

“ดาวบอกตุลย์เหรอ”

อินทักหลังจากที่อีกฝ่ายวางข้าวของที่หิ้วมาลงบนโต๊ะกินข้าว หน้าห้องครัว ชายหนุ่มหันกลับมามองเขาด้วยสายตาไม่พอใจเล็กน้อย ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นแว่น้อยใจลึก ๆ

เขาไม่ได้เจอตุลย์เลยหลังจากวันรับปริญญา เพราะต่างฝ่าย ต่างยุ่งกับงานที่ตัวเองรับผิดชอบ ตอนนี่ตุลย์ต้องรับช่วงต่อร้านอาหารที่สืบทอดมาจากพ่อแม่ จึงทำให้ชายหนุ่มดูเหน็ดเหนื่อย มากกว่าทุกครั้งที่เคยเจอ ถึงกระนั้นใบหน้าคมกับผิวสีแทนของ เจ้าตัวก็ยังทำให้ตุลย์ดูดีเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

“ถ้าดาวไม่โทร. ไปบอก อินก็ไม่คิดจะบอกตุลย์ใช่ไหม”

คนตัวเล็กก้มหน้าสำนึกผิดที่ทำให้อีกฝ่ายเป็นห่วง

“ขอโทษ เราคิดว่าตุลย์ยุ่ง ๆ เรื่องงานที่บ้าน แล้วอีกอย่างเราก็คงไม่ได้เป็นอะไรมาก เดี่ยวหมอนัดดูอิกรอบก็แกะฝ้ายีดอกได้แล้ว” อินบอกยิ้ม ๆ อย่างไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไรอย่างที่ปากว่า

“ถึงจะยุ่งยังไงตุลย์ก็ยังมีเวลาสำหรับอินเสมอนั่นแหละ”

อินรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังสื่อถึงอะไร เขาจึงเปลี่ยนเรื่องโดยการค้นดูที่ตุลย์ถือเข้ามาอย่างสนใจใคร่รู้เต็มที จนคนที่พยายามแสดงความรู้สึกออกมาต้องล้มเลิกความตั้งใจเดิม

“อยู่กับสองก็รู้เรื่องอินเหมือนกัน แต่มันไม่ว่างมาเยี่ยม เลยให้ตุลย์ซื้อของมาฝาก”

อินพยักหน้ารับ รู้ดีว่าเพื่อนสองคนที่เอยถึงนั้นกำลังอยู่ในช่วงสร้างเนื้อสร้างตัว เนื่องจากยูเพ็งเปิดบริษัทโปรดักชันเฮาส์ทำสื่อด้านโฆษณาได้ไม่นานโดยมีสองเป็นหุ้นส่วน แต่เมื่อเห็นขนมที่พวกมันไหว้วานให้ตุลย์ซื้อมาฝาก เขาก็คิดว่าหลังจากนี้คงต้องส่งข้อความไปขอบคุณพวกมันเสียหน่อย

“ตุลย์ให้ที่ร้านทำอาหารมาหลายอย่าง ถ้าอินกินไม่หมดก็เก็บเข้าตู้เย็นไว้ พอจะกินก็เอามาอุ่นไมโครเวฟก่อน”

“แล้วนี่งานที่ร้านไม่ยุ่งแล้วหรือถึงมาหาเราได้” ว่าพลางหยิบหมูทอดที่ส่งกลิ่นหอมในถุงขึ้นมาใส่ปากคำหนึ่ง

“ก็ยังยุ่ง ๆ อยู่ ช่วงนี้ไปกับม้าไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน ๆ เขาด้วย ตุลย์เลยต้องคอยดูแลร้านแทนทั้งหมด”

“งั้นตอนนี้ที่ร้านก็ไม่มีคนดูแลนะสิ”

“เราฝากให้ผู้จัดการร้านดูแลก่อน แต่เดี๋ยวเราต้องกลับไปอีกที”

อินพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินไปหยิบน้ำเปล่าขวดเล็กออกมาจากตู้เย็นแล้วส่งให้เพื่อน ส่วนของตัวเองหยิบเอาเหยือกมาเทน้ำเปล่าใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

ทุกอย่างอยู่ในสายตาของตุลย์โดยตลอด อินไม่แม้แต่จะเรียกให้เขาเปิดขวดน้ำให้ แต่เจ้าตัวเล็กที่จะดื่มน้ำจากเหยือก ทั้งที่ปกติแล้วเวลาเขามาบ้านอิน จะเห็นว่าคนตัวเล็กเลือกดื่มน้ำจากขวดมา

ตลอด ตูลย์รู้ว่าอินไม่ได้คิดกับเขาเกินเลยกว่าความเป็นเพื่อน เพราะคนตัวเล็กเคยพูดคุยเรื่องนี้กับเขาอย่างจริงจังแล้วตั้งแต่ตอน ปีสาม ทว่าเป็นเขาเองที่ต้อตึงจะอยู่ตรงนี้ ในเมื่ออีกฝ่ายยังไม่มีการ เขาก็มีความหวังที่จะกลายเป็นใครคนนั้น

“อินไปอยู่บ้านตุลย์ก่อนดีไหม อยู่คนเดียวแล้วมือเป็นแบบนี้ จะทำอะไรถนัดเธอ”

“ถนัดสิ มือขวาเรายังใช้การได้ตึ้นะอย่าลืม” คนป่วยบอกด้วย เสียงกลั้วหัวเราะ

“ป้าม้าตุลย์ไม่ว่าหรอกถ้าคนที่ไปอยู่เป็นอิน”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ เราอยู่ได้สบายมาก งานที่ต้องส่งก็ทำครบหมดแล้ว ตีซะอีก ถือว่าได้พักด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นตุลย์จะเข้ามาหาบ่อย ๆ...” ยังไม่ทันพูดจบ อินก็ ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน

“ตุลย์ไปทำงานเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วง เราไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น” คนฟังตั้งท่าจะเถียงต่อ “เอาเป็นว่าถ้าเราลำบากในการใช้ชีวิตจริง ๆ เดี๋ยวเราโทร. บอกดาวมันเอง เพราะขานั่นว่างงานอยู่แล้ว”

“รับความหวังดีของตุลย์ไม่ได้หรอกอิน”

ดวงตาสั้นโหวของตุลย์มองมายังเขานิ่ง ๆ อินเฝ้ามองแน่นอน อย่างอึดอัด เขาไม่ชอบสถานการณ์แบบนี้เลย ถ้าเลือกได้จริง ๆ เขา ไม่อยากให้เพื่อนมาคิดอะไรแบบนี้กับเขา อยากให้พวกเขายังคงเป็น เพื่อนที่คุยกันได้ทุกเรื่องเหมือนเดิม

“ถ้าในฐานะเพื่อนเรายินดีรับเสมอ แต่ถ้าในฐานะอื่น...เรา เคยบอกเรื่องนี้กับตุลย์ไปแล้ว”

ร่างสูงยืนนิ่งราวกับเวลาหยุดเดินไปชั่วขณะ ไม่ว่าจะกี่ครั้งต่อกี่ ครั้งเขาก็ยังทำใจยอมรับเรื่องนี้ไม่ได้ แต่เมื่อเห็นท่าทางเสียใจไม่ต่าง

กันของคนตัวเล็ก ตูลย์ก็เลือกที่จะยิ้มออกมาแม้เป็นรอยยิ้มที่ฝืนมากก็ตาม

“ถ้าอย่างนั้นตูลย์ไม่รบกวนอินแล้วดีกว่า มีอะไรก็โทร. บอกดาวมันนะ”

“อืม ขอขอบคุณนะตูลย์สำหรับทุก ๆ อย่าง แล้วก็ขอโทษอีกครั้ง”

“อินพูดคำนี้บ่อยเกินไปแล้วรู้หรือเปล่า” ตูลย์หัวเราะเบา ๆ “อย่าลืมลืกลูกบ้านดี ๆ ละ”

อินพยักหน้ารับก่อนจะเดินไปส่งเพื่อนขึ้นรถกลับ เขายืนมองรถยนต์คันนั้นเคลื่อนตัวออกไปจนลับตาแล้วจึงถอนหายใจด้วยความหนักใจ เขาไม่ได้ปฏิเสธเพื่อนเพราะอีกฝ่ายเป็นผู้ชายเหมือนกันกับเขา เพราะอันที่จริงแล้วหากย้อนกลับไปในช่วงวัยที่เขาเริ่มมีความรักครั้งแรก มันก็มาจากการที่เขาไปแอบชอบรุ่นพี่ที่เป็นนักบาสเกตบอลของโรงเรียนเหมือนกัน เพียงแต่เขาไม่มีความรู้สึกแบบนั้นกับเพื่อนอย่างตูลย์ รวมไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเขาในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมาที่ทำให้เขาต้องมาใช้ชีวิตตัวคนเดียว มันจึงทำให้เขากลับการสูญเสีย กลับการผูกติดและผูกพันกับใครสักคนเกินกว่าจะทำใจได้หากวันหนึ่งเขาหายไปตลอดกาล

เพราะอันที่จริงแล้ว...เขาไม่ได้เข้มแข็งอย่างที่ใครเข้าใจหรอก

ขณะเดียวกันทัพก็กำลังง่วนอยู่กับเคสคนไข้ที่เพื่อนหมอ
อีกคนเข้ามาปรึกษาหาแนวทางการรักษา คนไข้รายนี้ถูกส่งตัวเข้ามายังห้องฉุกเฉินจากการพยายามกินยาฆ่าตัวตาย หลังจากล้างท้องจนอาการปลอดภัยแล้วก็ถูกส่งต่อมายังหมอทางด้านหัวใจเป็นแพทย์ผู้รับผิดชอบเคสนี้ต่อ ทว่าหลังจากตรวจสอบส่วนอื่น ๆ รวมถึงประวัติการรักษาเดิมซึ่งคนไข้เป็นโรคเบาหวานร่วมด้วย กานต์ก็มา

ขอคำปรึกษาจากเพื่อนร่วมรุ่นอย่างทัพซึ่งเป็นแพทย์อายุรกรรม เฉพาะทางด้านโรคเบาหวานและต่อมไร้ท่อ เพื่อหาแนวทางการ รักษาต่อไป

“ส่งเคสนี้มาให้ฉันดูแลต่อก็ได้” ทัพอ่านประวัติการรักษาของ คนไข้เพศหญิงที่เข้ารับการรักษานี้มาโดยตลอด ทว่ากลับย้าย โรงพยาบาลไปเมื่อสองปีก่อน ซึ่งเป็นช่วงที่เขาเพิ่งมาประจำที่ โรงพยาบาลแห่งนี้พอดี

“ฉันดูแลได้ แต่ประเด็นที่อยากให้งานนอกเหนือจากการ รักษาเบาหวานของคนไข้แล้วยังมีอีกส่วน” กานต์เปิดอีกไฟล์หนึ่งขึ้น มา เป็นผลการตรวจเลือดที่เขาเพิ่งได้รับมาเมื่อครู่ก่อนจนเกิดความ สงสัย จนต้องมาปรึกษาเพื่อนที่ใครต่างก็รู้ว่าเป็นนักศึกษาแพทย์ เกียรตินิยม

ทัพกวาดตาอ่านไฟล์เอกสารนั้นอย่างตั้งใจ ก่อนที่คิ้วเข้มจะ ขมวดเข้าหากัน แล้วมองไปยังเพื่อนผู้เป็นแพทย์เจ้าของไข้

“สารปรอท”

“แน่นอนว่าไม่ได้มาจากสิ่งที่คนไข้ทานเข้าไปเพื่อหวังฆ่าตัว ตายแน่ๆ เพราะสาเหตุที่ถูกส่งมาโรงพยาบาลคือทานยาในปริมาณ มากเกินไป แล้วยาที่ตรวจพบก็ไม่มีสารตัวนี้อยู่อย่างแน่นอน” กานต์ เล่าด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “หลังจากที่คนไข้ถูกส่งตัวเข้ามารักษาก็ มีตำรวจตามมาทำคดี เนื่องจากมีพลเมืองดีโทร. แจ้ง 191 ว่าพบเห็น เชนนอนหมดสติอยู่กลางแจ้ง”

“แต่กำลังสงสัยว่าคนไข้ได้รับสารชนิดนี้มาจากไหน”

“และตั้งแต่เมื่อไหร่ด้วย เพราะที่ตรวจดูทุกอย่างแล้ว ดูเหมือน ว่าโรคเบาหวานของคนไข้ก็ไม่ได้มีการรักษาอย่างถูกต้อง ผลการ จ่ายยาค่อนข้างล่าสุดเมื่อสองปีก่อนจากทางโรงพยาบาลเราบ่งบอกว่า

คนไข้ต้องได้รับการฉีดอินซูลิน แต่เพราะประวัติการรักษาหายไปถึงสองปี ฉันเลยถามสามีคนไข้ แต่ทางนั้นกลับตอบไม่ได้ว่าปัจจุบันปริมาณอินซูลินที่ฉีดเข้าไปคือเท่าไร”

“มีญาติของคนไข้หลายคนที่ไม่รู้เรื่องนี้เพราะคิดว่าคนไข้จัดการดูแลตัวเองได้ อีกอย่างเดี๋ยวนี้เข็มที่ใช้ฉีดอินซูลินก็มีแบบปากกา ซึ่งคนไข้สามารถฉีดเองได้ในกรณีที่ไม่มีญาติช่วย แต่ที่จริงแล้วญาติจะต้องดูแลเรื่องการฉีดยารวมถึงการดูแลในส่วนอื่นๆ ด้วย มีหลายเคสที่คนไข้ซ็อกแล้วญาติก็ให้คำตอบเรื่องการทานยากับหมอไม่ได้”

“ไม่รู้ว่าฉันคิดมากไปไหม แต่ฉันอยากให้แก่ได้เจอสามีของคนไข้สักครั้ง แล้วแกละเข้าใจจะทัพ”

“หมายความว่ายังไง”

“ฉันกำลังกลัวว่า เรื่องสารปรอทในร่างกายคนไข้จะเกิดจากการวางยาเพื่อหวังฆ่าให้ตาย”